

„Majakene mere ääres” 1978

helilooja Ülo Vinter 1924 – 2000

seadnud Martin Pajumaa 2004

Hea laulupeoline!

Sa hoiad käes lugu, mis on eesti üks armastatuid suviseid ballaade ning mida on esitatud paljude erinevate koosseisudega, sealhulgas ka puhkpilliorkestriga. Käesoleva arranžeringu on teinud noor trompetimängija Martin Pajumaa.

Kogu loo jooksul on kaks põhilist märksõna: kantileen ehk laulvus ning väga selge artikulatsioon. Meloodiat peab toetama saatepartiide rütmiline täpsus, mis annab kogu loole nõtkuse ja kerge tantsulisuse, õõtsumise. Nagu sumedal suveõhtul mere kaldal seisvat paati vaikselt loksutav laine. Laulvuse saavutamiseks tuleks meloodiaäärtel mängida refräänis neljataktilised lõigud ühe hingamisega. Toon näited: taktid 17 kuni 20 fagott, bassklarnet, baritonsaksofon, tromboonid ja eufooniumid, edasi taktid 21 kuni 25 klarnetid ja altsaksofonid. Nüüd flöödid, oboe, fagott ja klarnetid taktid 26 – 29 ning 29 – 33 trompetid jälle ühe õhuga. Samuti pärast vaheosa alates taktidest 51 kuni 69 – ka siin mängitagu meloodiahääled nelja takti kaupa ühe hingamisega. Saatepartiis tromboonidel ja metsasarvedel näiteks taktides 14 -17, 22 -25 ja lõpus alates taktist 59 artikuleerida sünkoobid eraldi.

Tuubapartii põhilises rütmifiguuris tuleks mängida punktiga veerandnoot pärast atakki *diminuendoga*, selleks, et pikk noot ei jääks lohisema ja ei tõmbaks kogu tempot alla. Dünaamilises plaanis palun lähtuda *fortest* kui maksimaalsest nüansist ning mitte seda puhuda *fortissimoks*, muidu kaob selle loo „eesti bossanovalik” meeleolu.

Artikulationis palun suurt tähelepanu pöörata *staccatodele* erinevates pillirühmades.

Mõnusat musitseerimist!

Mart Kivi